

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Joyce Carol Oates, *Fair Maiden*

Copyright © 2009 by The Ontario Review
All rights reserved

© 2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

OATES, JOYCE CAROL

Mîndra fecioară / Joyce Carol Oates; trad. de Daniela
Rogobete. – Iași : Polirom, 2011

ISBN 978-973-46-2295-5

I. Rogobete, Daniela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Joyce Carol Oates

Mîndra
fecioară

Traducere din limba engleză
de Daniela Rogobete

POLIROM
2011

La un discurs așa de încâlcit, ca un covrigel, Katya nu a putut decît să rîdă. Domnul Kidder nu semăna cu nimeni dintre cei pe care-i cunoștea: era și meșter la vorbă, și nostim. Era persoana cea mai inteligentă pe care o întîlnise vreodată, cu mult mai inteligent decît oricare dintre profesorii de la liceul din Vineland, și totuși era teribil de glumeț, ca la televizor. Cum stătea în spatele șevaletului, și-a tîrșuit picioarele ca la step și a scos un sunet ca un sforăit din buze. Katya a simțit impulsul să spună:

— Domnule Kidder, nu poate fi adevărat. Oricine ar zice că o persoană care trăiește într-o casă ca aceasta, aflată chiar lîngă ocean, și are un nume faimos, pe care toți cei din Bayhead îl cunosc, nu este niciodată singură.

Iar domnul Kidder a scos din nou sunetul acela ca un sforăit și a spus:

— „Oricine“ acela este un neghiob.

Neghiob! Katya nu mai auzise niciodată pînă atunci acest cuvînt. O făcu să rîdă.

— Cred că vă alintați, domnule Kidder. Ca Rilă Iepurilă. Inventati lucruri pentru care să vă faceți griji, apoi credeți în ele.

— Oare?

Domnul Kidder se opri din desenat și o privi pe Katya cu ochi gînditori.

— Dar pe Rilă Iepurilă îți vine să-l alinți, nu? Pe cînd pe creatorul lui, M. K., nu.

La asta, Katya nu mai răspunse nimic.

O mîndră fecioară, așa o numise el. Data trecută. Atunci cînd îi cîntase cîntecul acela frumos,

Barbara Allen. Spusese că ea îl făcuse să se gîndească la – cum zisese? – *heimweh*, dor de casă. Ea nu înțelesese. Ar fi vrut să întrebe, dar nu îndrăznea.

Vorbise despre o misiune specială pentru Katya. Care nu trebuia să fie dezvăluită încă. Generos răsplătită...

Ca și cînd domnul Kidder i-ar fi putut ghici gîndurile și n-ar fi vrut să le ia în seamă, el îi spuse vioi „Relaxează-te, te rog“, îi spuse să-și întoarcă umerii ușor spre stînga și să-și dea la o parte părul care-i cădea peste ochi.

— Trebuie să vedem ochii aceia frumoși, chiar dacă excesiv de suspicioși, draga mea!

Așezîndu-se într-un unghi nou, Katya putea să vadă acum cîteva din portretele de pe perete: femei și fete conturate în așa fel de tușele pline de grație ale artistului, încît să aibă un aer de familie, mai ales în zîmbetele lor la fel de dulci, la fel de pline de speranță. Katya nu avea cum să știe dacă modelele domnului Kidder chiar se-mănau unele cu altele sau dacă acesta era felul în care portretistul le văzuse sau voise să le vadă. Nici una dintre modele nu era mai puțin atrăgătoare și totuși nici una nu era strălucitoare, ca femeile din fotografiile înrămate aflate în salonul de muzică al domnului Kidder. Aici se vedea un fel de frumusețe feminină mai inocentă, căci vîrstele modelelor păreau să fie în general mai fragede. Katya a fost impresionată în special de o fată cam de aceeași vîrstă cu ea, cu un păr de un blond șters, tuns în felul clasic și demodat al unui paj,

și un chip diafan. Ochii fetei erau căprui și erau pictați în așa fel încât să lumineze, grație măiestriei artistului, ca și când ar fi fost însuflețiți. În jurul gâtului ei zvelt, fata purta o panglică de catifea de culoare închisă, prinsă cu un ac cu perlă. În colțul de jos, din dreapta portretului, era scris „NAOMI 1956“.

— Fata aceea, Naomi... cine e? întrebă Katya, iar domnul Kidder îi răspunse, încruntându-se:

— Nimeni. Haide.

Era o afirmație tăioasă, care o făcu pe Katya să se neliniștească. Referințele la viața particulară a domnului Kidder, care nu erau inițiate de domnul Kidder însuși, păreau să fie percepute de acesta ca un fel de afront.

Pe cine interesează? Nu e treaba ta. Katya știa: nu poți să-i provoci prea mult. Pe bărbații adulți și pe tipii precum Roy Mraz, care puteau deveni răi pe nepusă masă.

Gîndindu-se la Roy, Katya se simți dintr-odată slabă, neputincioasă. Rareori își permitea să se gîndească la „vărul ei îndepărtat“, căci știa ca asta avea s-o tulbure. Totuși, o năpădi un val de dor – dor de mîinile brutale ale lui Roy, de gura lui...

Iisuse, Katya! Nimeni n-o să-ți facă vreun rău.

— Ochii aici, te rog! o muștră cu blîndețe domnul Kidder pe Katya, care se întoarse spre el cu un zîmbet îndurerat, încercînd să nu strîngă din ochi, deși aceștia îi erau străpunși de lumina pătrunzătoare a unui bec de mare putere ca de un ciob de sticlă.

Ca și când ar fi știut pe unde anume cutreierau gândurile Katyei, domnul Kidder deveni absent și nemulțumit de ceea ce schițase.

— La naiba!

Mototoli în pumn portretul pe care-l conturase, și îl aruncă pe podea. Katya tresări ca și când ar fi lovit-o. Asta însemna totuși că ședința se sfârșise? Și că putea să plece? Fata observă că fruntea bărbatului lucea de transpirație și că răsuflarea îi suna gâjiit, ca și cum s-ar fi înțepenit ceva în sinusurile sau în pieptul lui. Domnul Kidder își șterse fața cu o batistă, se întoarse într-o parte și își apăsă pieptul cu podul palmei, ca pentru a potoli durerea; Katya o văzuse pe una din rudele ei Spivak mai vîrstnice făcînd un gest similar și stînd separat de ceilalți la o reuniune de familie. Dar domnul Kidder își reveni repede. Nu părea că ar fi cu adevărat ceva în neregulă cu Marcus Kidder, care-și impunea să stea atît de drept și să-i vorbească modelului lui cu atîta vigoare. Acum o întrebă dacă dorea o mică pauză și ceva de băut — „O jumătate de pahar cu vin, dacă îl diluez în mod discret cu apă minerală?“ —, dar înainte ca ea să apuce să accepte invitația, domnul Kidder rosti repede:

— Mai bine nu, Katya! Nu în seara asta.

Se îndepărtă și se întoarse cu un pahar înalt, cu o feliuță răsucită de lămîie, plin cu ceva efervescent — care părea a fi sifon — pentru Katya, iar lui își aduse un pahar de vin negru.

— Vinul te-ar putea adormi, Katya. O să lăsăm vinul pe altădată.

Altădată. Așadar, ședința aceasta de pozat nu fusese un fiasco. Domnul Kidder voia ca ea să mai vină.

Însetată, Katya bău sifonul. Își simțea gura uscată. E drept că i se făcuse somn, ca și când ar fi fost hipnotizată. „Ce-ar fi să fi pus ceva în asta?“ îi trecu ei prin minte, dar gândul fu prea fugar ca să fie reținut.

Altădată îi dădea speranțe. Poate o carieră de fotomodel? Ce-ar crede familia Spivak – și cât de impresionate ar fi surorile Katyei? Sau ce ar crede Roy Mraz? Katya Spivak, cea pe care el o luase ca pe ceva ce i se cuvenea, să fie un *model* adevărat...

— Doar câteva minute și gata, draga mea. Am ajuns într-un impas – ceva ce îți umbrește mintea –, dar cred că putem îndepărta lucrul acela dacă încercăm. Ești o tânără atât de atrăgătoare, Katya! Trebuie să-ți spui în sinea ta: „Eu sînt Katya, sînt specială, sînt eu însămi“. Serios! Nu trebuie să rîzi! – pentru că fata începuse să rîdă, stînjenită. Le interzic modelelor mele să rîdă, amenințîndu-le cu izgonirea.

Astfel îi vorbea domnul Kidder, o fermeca pentru a o liniști, după care începu iarăși să o deseneze, într-un fel mai jucăuș, cu tușe rapide, îndemînatic, de cărbune.

— Spune-mi, draga mea, îți place să lucrezi pentru Musculițe?

Acesta era numele comic dat de domnul Kidder familiei Engelhardt, iar Katya rîse, însă spuse că da, îi plăcea să lucreze pentru ei, pentru că îi

plăceau copiii și menajera, Maria, care era drăguță cu ea, și apoi, bineînțeles, mai era și Bayhead Harbor, căci aici verile nu se comparau deloc cu cele petrecute în Vineland, unde era atât de al dracului de cald. Îi spuse domnului Kidder că uneori nu se simțea în largul ei în casa familiei Engelhardt, acolo unde doamna Engelhardt se arăta suspicioasă față de ea, îi găsea vină din orice, spunînd despre Katya că era o dădacă bună, dar apoi schimbînd imediat tonul și criticînd-o, și aflase de la Maria că în trecut doamna Engelhardt mai angajase și concediasse dădace, iar acum îi era greu să mai angajeze pe cineva care o cunoștea. Domnul Kidder ascultă grav vorbele ei și o întrebă dacă doamna Engelhardt o amenințase cu adevărat pe Katya c-o va concedia, iar Katya ezită și poate că ar fi mințit, dar cum stătea așezată în fața artistului, la doar cîțiva metri depărtare, și știa cum îi putea citi gîndurile domnul Kidder, spuse:

— N-nu, domnule Kidder. Nu încă.

— Doamnei Musculiță nu-i place cînd Katya vine acasă tîrziu, nu? Așa e?

— Nu! Doamna Engelhardt habar nu are că nu sînt în pat.

Din spatele șevaletului, domnul Kidder continua s-o contureze pe Katya cu tușe rapide și inspirate, ca și cînd nu ar fi auzit această remarcă lăudăroasă. Spuse:

— Pentru că ar fi tragic, draga mea, dacă ai fi izgonită din Bayhead Harbor. Înainte să avem timp să ne cunoaștem mai bine!